

Dziękczynne Święto Żniw

Hasło tygodnia: *Oczy wszystkich w tobie nadzieję mają, a ty im dajesz pokarm ich we właściwym czasie. (Ps 145,15)*

Psalm tygodnia: Ps 104,10-15.27-30

Pieśń tygodnia: „Pieśń wznoszą usta...”; „Czego chcesz od nas, Panie...”.

Biblijne teksty: I – Łk 12,(13.14)15-21; II – 2 Kor 9,6-15; III – Iz 58,7-12; IV – 1 Tm 4,4.5; V – Mt 6,19-23; VI – Hbr 13,15.16.

Myśl przewodnia: Wiara wyrażająca się w działaniu

Istotnym elementem wiary chrześcijańskiej jest przeświadczenie, że nasze życie zawdzięczamy Bogu, który nie tylko nas stworzył, ale również żywi, przyodziewa zachowuje przy życiu. Wyrazem tej wiary jest katechizmowe objaśnienie do 1. artykułu wiary: „Wierzę, że Bóg stworzył mnie (...), że dał mi ciało i duszę, oczy i uszy, i wszystkie członki, rozum i wszystkie zmysły, i dotąd utrzymuje; nadto obdarza mnie odzieniem i obuwiem, pokarmem i napojem, domem i gospodarstwem, żoną i dziećmi, rolą i bydłem i wszystkimi dobrami, tudzież wszystkie potrzeby ciała i życia mego obficie codziennie zaspokaja, od wszystkich niebezpieczeństw chroni i od wszystkiego złego strzeże i zachowuje”.

Nasza wiara w opatrnościowe prowadzenie Boga jest dziedzictwem starożytności wiary potomków Abrahama w Boga, który stworzył niebo i ziemię. Wyrażona została ona na kartach Pisma Świętego Starego Testamentu w wielu wyznaniach i modlitwach. Psalmista w modlitwie swojej wyznał: *“Oczy wszystkich w tobie nadzieję mają, a ty im dajesz pokarm ich we właściwym czasie”* (Ps 145,15). Pobożny Izraelita w każdej okruszynie chleba dostrzegał znak działania ręki Boga. Nie tylko manna na pustyni była pożywieniem, które Izrael zawdzięczał Wszechmogącemu, ale każdy snop zboża i ziarno świadczyło, że Bóg, który wszystko powołał do istnienia, nadal działa i hojnie obdarza dzieci swoje, żywiąc je i utrzymując przy życiu. Wiara ta wyrażała się w codziennym życiu w modlitwie dziękczynnej za chleb powszedni oraz w społecznym świętowaniu z okazji zbioru pierwszych snopów.

Początkowo w starożytnym Izraelu Święto Zbiorów obchodzono w Zielone Świątki. W dniu tym każdy Izraelita zobowiązany był zjawić się w świątyni, aby podziękować Bogu za plony (2 Mż 23,16; 34,22). Obowiązek uczestnictwa w uroczystościach religijnych podczas Święta Zbiorów w świątyni (2 Mż 34,23; 5 Mż 16,16), świadczy jak ważna była w religii Starego Testamentu wiara, że Bóg daje życie i przy życiu utrzymuje.

Podzielamy tę wiarę ludu izraelskiego i Pana naszego Jezusa Chrystusa, który nakazał nam modlić się o chleb powszedni: „*Chleba naszego powszedniego daj nam dzisiaj*”. Wdzięczni za dary chleba powszedniego, w Święto Dziękczynienia za plony ziemi, nie tylko wyznajemy za Psalmistą: „*Oczy wszystkich w tobie nadzieję mają, a ty im dajesz pokarm ich we właściwym czasie*” (Ps 145,15), lecz z serca dziękujemy za wysłuchanie modlitw naszych i chwalimy Boga za dary, które z Jego hojnej ręki obficie otrzymujemy. Dziękujemy za każdą okruszynę chleba, ale także za możliwość pracy i nauki, za nasze pola, warsztaty pracy, fabryki, kopalnie i biurka, przy których twórczo pracujemy.

Nasz reformator, ks. dr Marcin Luter, odpowiadając na pytanie katechizmowe: „Co to jest chleb powszedni?”, odpowiada: chlebem powszednim jest „wszystko, co do wyżywienia ciała i zaspokojenia jego potrzeb należy, jako to: pokarm, napój, odzienie, obuwie, dom, gospodarstwo, rola, bydło, pieniądze, mienie, pobożne małżeństwo, pobożne dzieci, pobożni domownicy, pobożna i wierna zwierzchność, dobry rząd, dobra pogoda, pokój, zdrowie, karność, uczciwość, wierni przyjaciele, dobrzy sąsiedzi i tym podobne”. Bóg daje wszystkim chleb powszedni, ale często daje go poprzez nasze ręce. Jedni mają obfitość chleba, inni zaś oczekują nań z wyciągniętą ręką. Nie świadczy to, że Bóg jest niesprawiedliwy, lub że nie wysłuchuje wszystkich, lecz, że ci, którzy obfitują w dobra tej ziemi, nie potrafią dzielić się z tymi, którzy poszukują pracy i żyją w niedostatku. Wiara w Boga, jako Ojca wszystkich ludzi, objawia się między innymi w tym, że bogaty dzieli się z ubogim. Dlatego prorok Pański w imieniu Boga napominał: „*Podzielił twój chleb z głodnym i biednych bezdomnych przyjmiesz do domu, gdy zobaczysz nagiego przyodziejiesz go, a od swojego współbrata się nie odwrócisz*” (Iz 58,7). Okazującym miłosierdzie prorok zapowiedział jeszcze większą obfitość: „*Gdy głodnemu podasz swój chleb i zaspokoisz pragnienie spragnionego, wtedy twoje światło weździe w ciemności... i Pan będzie ciebie stale prowadził i nasyci duszę twoją nawet na pustkowiach*” (Iz 58,10a.1 la). Bóg daje tym, którzy otwierają swe ręce i hojnie udzielają biednym i potrzebującym z tego, co otrzymali z ręki łaskawego Boga. Apostoł Paweł pisał do Koryntian, którzy przyszli jerozolimskiemu Kościołowi z pomocą pieniężną: „*Władny jest Bóg udzielić wam obficie wszelkiej łaski, abyście mając wszystko pod dostatkiem, mogli hojnie żyć na wszelką dobrą sprawę*” (2 Kor 9,8). Chrystus nazwał bogaceniem się w Bogu okazywanie miłosierdzia, niesienie pomocy potrzebującym, dzielenie się z bliźnim. Przypowieść o bogatym człowieku, który nie pamiętał o bliźnich, a myślał jedynie o używaniu życia, Chrystus zakończył ostrzeżeniem: „*Tak będzie z każdym, który skarby gromadzi dla siebie, a nie jest bogaty w Bogu*”. Bogacz myśląc wyłącznie o sobie, zapomniał, że Bóg może go odwołać w każdej chwili z tego świata, a wtedy wszystko pozostawi. Odejdzie straszliwie duchowo ubogi. Nie będąc bogatym w Bogu, stanie przed Bogiem z pustymi rękami (Łk 12,15-21). Dlatego Chrystus w *Kazaniu na Górze* przestrzega i napomina: „*Nie gromadźcie sobie skarbów na ziemi, gdzie je mól i rdza niszczą i gdzie złodzieje podkopują i kradną; ale gromadźcie sobie skarby w niebie*” (Mt 6,19.20a).

Najlepszym podziękowaniem za chleb powszedni jest podzielona kromka chleba pomiędzy ubogich i potrzebujących pomocy.

„Bądź na wieki pochwalon,
Nieśmiertelny Panie!
Twoja łaska,
Twa dobroć
Nigdy nie ustanie”.

* * *

„Jedynym źródłem dobra – wszystkich dóbr, jakie by one nie były, a zwłaszcza tych, które człowieka czynią dobrym i które go uczynią szczęśliwym – jest Bóg. Od Niego dobro spływa na człowieka i w ten sposób staje się dlań dostępne” (Augustyn)

„Miłosierdzie sieje się na ziemi, a wyrasta w niebie” (Ambroży).

„Widzisz więc, że jeżeli poznajemy jak bardzo wielkie i cenne jest to co zostało nam dane, zaraz jak mówi Paweł (Rz 9,9) w sercach naszych przez Ducha rozlana zostaje miłość, która czyni nas wolnymi, radosnymi, wszechmocnymi wykonawcami i zwycięzcami wszystkich utrapień, sługami bliźnich, a jednak nie mniej i panami wszystkiego. Dla tych zaś, którzy nie mają tego co przez Chrystusa zostało im darowane, Chrystus daremnie się narodził. Postępują oni drogą uczynków, toteż nigdy nie dojdą do odczucia wartości i znaczenia tych rzeczy. Podobnie więc jak bliźni nasz znajduje się w potrzebie i pozbawiony jest tego co my mamy w obfitości, tak i my wobec Boga byliśmy w potrzebie. Pozbawieni byliśmy jego miłosierdzia, przeto tak jak Ojciec Niebiański przyszedł nam z pomocą w Chrystusie za darmo, tak i my powinniśmy za darmo przychodzić z pomocą bliźniemu naszemu poprzez uczynki cielesne, stając się jeden dla drugiego poniekąd Chrystusem, abyśmy byli sobie nawzajem Chrystusami, a Chrystus we wszystkim ten sam, to znaczy, abyśmy byli prawdziwie chrześcijanami. [...] Dlaczego chrześcijanami się nazywamy? Zapewne nazywamy się tak od Chrystusa, nie nieobecnego w nas, lecz w nas zamieszkującego, to znaczy, gdy weń wierzymy. Gdy jeden dla drugiego nawzajem stajemy się Chrystusem, czyniąc bliźniemu tak jak Chrystus nam czyni” (Marcin Luter)

„Wszystkie stworzenia Boga, będące Jego darami, są także z gruntu bytami eucharystycznymi; lecz człowiek potrafi – i został do tego wybrany – oddać chwałę w imieniu całego stworzenia przed obliczem Pana. Jego dziękczynienie przydaje głosu niememu stworzeniu. Tu ukazuje się wymiar kapłański przeznaczenia i powołania człowieka. Więc jeśli w Psalmach dotyczących stworzenia człowiek składa dzięki za stworzenie i światło, za niebo i płodność ziemi, tym samym dziękuje Bogu nie tylko w swoim imieniu, ale także w imieniu słońca, nieba, ziemi i wszystkich innych stworzonych bytów. W człowieku słońce i księżyc błogosławią Stwórcę, przez Niego rośliny i zwierzęta śpiewają pieśń chwały Bogu. W chwale głoszonej przez stworzenie ludzie śpiewają

kosmiczną liturgię, a przez nich kosmos śpiewa przed swym Stwórcą wieczną pieśń stworzenia” (Jürgen Moltmann)

ks. Manfred Uglorz